

Autor teatral i dialoguista d'«El cor de la ciutat», Jordi Silva (Barcelona, 1973) ens parla de l'ofici d'escriure teatre, de les interferències entre dramaturg i director i, sobretot, de la darrera obra que ha estrenat: «Un fill, un llibre, un arbre».

Jordi Silva és un dels noms que més sonen de la nova generació de dramaturgs catalans que han començat la trajectòria gràcies a L'obrador de la Sala Beckett i al programa T-6 del TNC. Com ja va quedar demostrat en les seves dues obres anteriors, *Ja en tinc 30!* i *La millor nit de la teva vida*, Silva fa un teatre que participa plenament d'una certa comèdia contemporània popular. *Un fill, un llibre, un arbre*, que s'ha pogut veure fins el dia 30 de març a la sala Tallers del TNC, amb direcció d'Antonio Calvo, n'és un altre bon exemple, d'aquest tipus de teatre dinàmic i entretingut que relata, amb humor, el desordre anímic de la societat actual.

—Com va sorgir la idea d'*Un fill, un llibre, un arbre*?

—Tenia ganes de treballar unes trames que tractessin sobre el fet d'escriure i el fet de tenir fills. Tenia al cap quatre personatges, i volia que les seves històries s'anessin encreuant. A partir d'aquí, va sorgir un cinquè personatge, que formava part dels seus passats, que els unia tots i que era la raó de tot allò que els passava. Llavors vaig recordar l'existència d'aquesta frase, o d'aquest tòpic, que diu que per realitzar-se a la vida cal escriure un llibre, tenir un fill i plantar un arbre. La broma que jo faig és que el cinquè personatge, mort, no va fer una d'aquestes tres coses, i per això és castigat.

—Un escriptor megalòman, una editora controladora, una *groupie* literària, un crític ressentit: aquesta és la vostra visió del món literari?

—Aquesta és una visió del món literari que jo he tret, no pas d'una experiència personal directa, sinó de totes les visions que m'han arribat a través del cinema, el teatre, la literatura... I és una visió còmica, és clar.

—Quines influències heu rebut per fer la mena de comèdia que feu?

—Les meves influències són una mescla de moltes coses. En teatre, m'han fascinat sempre els comedidògrafs, com Neil Simon, que en les seves obres han tractat de tota mena de temes, però cercant en cada cas el toc còmic. En cinema, també m'apassiona Billy Wilder, que aconseguix

allò que jo voldria aconseguir: fer comèdia seriosa. En televisió, m'han influït molt les *sitcom* americanes dels anys 90: *Seinfeld*, *Frasier*, *Friends*... D'autors d'aquí, m'han influït els de la generació anterior: Jordi Galceran, Sergi Belbel, Jordi Sánchez...

—A l'obra, us rieu de la idea d'intentar portar una vida plena o bé mostreu la cara fosca de les ambicions?

—La intenció era parlar de com les fites que ens marquem a la vida es poden arribar a convertir en obsessions, i com poden acabar influïent en totes les decisions que anem prenent al llarg de la vida. M'interessava mostrar com ens podem obsessionar tant amb una idea fins al punt que ens pot fer oblidar o deixar de banda totes les altres coses de la vida. Com si no poguéssim ser feliços sense aconseguir determinats objectius, com ara escriure un llibre, tenir un fill o plantar un arbre!

—Més que mostrar la cara fosca, per tant, mostreu la cara risible de les ambicions?

—Sí, exacte. Mostrar com de patètic —o de risible— pot arribar a ser algú que té una idea molt fixa, que li condiciona tota la vida.

—Molts grans escriptors han tingut aquesta ambició desmesurada i malaltissa. També la teniu?

—Fins al punt de deixar-ho tot de banda, espero que no. La meua màxima ambició és fer allò que m'agrada, que és escriure, i poder-m'hi guanyar la vida. Aquests són els meus dubtes: podré dedicar-me només a escriure, o hauré de cercar una altra feina que em permeti d'arribar a final de mes? Sé que això que dic pot semblar molt pragmàtic, però és que, per poder escriure tal com pretens o ambicions, necessites no haver de fer res més.

—Us costa escriure?

—Em costa decidir la història que explicaré, l'estructura que tindrà l'obra, el punt de vista des d'on l'explicaré, i els personatges que hi apareixeran. Un cop tinc tot això, però, vaig prou de pressa. Els diàlegs són allò que em costa menys.

—Sou guionista d'*El cor de la ciutat*. Literàriament, us és útil?

—Bé, jo sóc dialoguista: em donen una escena i uns personatges ja creats i jo he de fer-ne els diàlegs. I no ho

sé, si m'és útil. Jo crec que, encara que costi de creure, també pot ser una feina creativa. Ara bé: m'és molt més útil el que sé de teatre a l'hora d'escriure televisió que no pas el que sé de televisió a l'hora d'escriure teatre. En tot cas, escriure per a televisió té una cosa molt bona, que és que t'obliga a ser àgil, a prendre decisions de pressa i amb seguretat. A mi, que sóc molt indecís, em va perfecte: em demostra que sóc capaç de fer el que he de fer.

—Teràpia de xoc, eh?

—Déu n'hi do! Les primeres setmanes, sobretot, va ser dur. El dia que va saber que m'havien contractat per treballar a la televisió, el Jordi Galceran va venir i em va dir que escriure per al serial és com fer el servei militar, perquè t'obliga a espavilar-te. I és cert.

“M'és molt més útil el que sé de teatre a l'hora d'escriure televisió que no pas el que sé de televisió a l'hora d'escriure teatre”

—Quin és el vostre grau de participació en el muntatge d'una obra que heu escrit?

—A veure: jo sempre he vist clar quin és el paper del dramaturg i quin és el paper del director d'escena. Hi ha autors que potser no ho veuen tan clar, que els costa d'acceptar el trànsit que hi ha entre el text que han escrit i l'obra que es representa, i potser per això volen dirigir. A mi això no m'ha passat ni em passa. Ara, jo no descarto d'arribar un dia a dirigir les meves obres, però no perquè cregui que, com que les he escrites jo, sóc l'únic que les pot muntar, sinó com una provatura creativa més. El cas d'*Un fill, un llibre, un arbre* és molt particular, perquè el programa del T-6 és molt pensat perquè l'autor pugui participar en tot el procés d'escenificació de la seva obra. Per exemple, la tria del director es fa d'acord amb l'autor. Antonio Calvo, el director d'aquesta obra, ja va dirigir *La millor nit de la teua vida*, la meua obra anterior, i com que a més ens entenem molt, he pogut parlar molt amb ell, assistir als assaigs, fer un intercanvi constant d'impressions. En alguns altres tipus de produccions, en canvi, no és possible de fer tot això. A la meua primera obra, ja no vaig poder dir res en el procés del muntatge. Però també ho accepto.

Pere Antoni Pon